

خبر

ایزدیار: **دغدغه** دوران بازنشستگی رادارم

شاهین ایزدیار عضو تیم ملی شنای معلولان ایران است که توانست در بازی‌های پاراآسیایی جاکارتا شش مدال طلا و یک نقره کسب کند.

او در باره بیمه ورزشکاران گفت: من تاکنون نه در باشگاه و نه در تیم ملی، بیمه نبودم و فقط یک بیمه ورزشی است که در حال حاضر از آن استفاده می‌کنیم. کلا باشگاه‌ها و فدراسیون‌ها و وزارت ورزش اقدامی در این زمینه انجام نمی‌دهند.

ایزدیار ادامه داد: رشته‌های ورزشی خصوصا رشته ما به شکلی است که احتمال آسیب‌دیدگی در آن زیاد است و زیاد کارمان به درمان کشیده می‌شود اما همان‌طور که گفتم بیمه‌ای به آن شکل در کار نیست که به درد ما بخورد و بتوانیم از آن استفاده کنیم.

وی با بیان اینکه به بازنشستگی فکر می‌کنم؛ گفت: یکی از دغدغه‌های ما ورزشکاران این است که بعد از دوران قهرمانی چکار کنیم و خیلی مهم است که یک حقوق بازنشستگی برای ما در نظر گرفته شود. من ۱۵ سال است که عضو تیم ملی هستم اما چنین شرایطی تاکنون وجود نداشته است. اکثر مشاغل در حال حاضر بیمه بازنشستگی دارند اما رشته‌های ورزشی با اینکه آسیب زیادی هم ممکن است برای سلامتی داشته باشند از این مزیت برخوردار نیستند.

خبر

عظیمی: باشگاه‌های طرف قرارداد زیر بار بیمه نمی‌روند

اصغر عظیمی، عضو تیم ملی شنای پیوند اعضا تاکنون افتخارات جهانی و داخلی زیادی کسب کرده و از مفاخر ورزش کشور است. عظیمی که در گذشته با بیماری بسیار سختی دست و پنجه نرم کرد و با صرف فعل خواستن توانست فرد مفیدی برای جامعه ورزش کشور باشد، او از مفاخری است که توانست پرچم ایران را در رده‌های جهانی بالا ببرد. وی در این مورد گفت: من در حال حاضر خودم بیمه هستم اما از سوی باشگاه‌هایی که در آن فعالیت داشتم تا به امروز بیمه نشده‌ام و این طرف قرارداد یا به اصطلاح کارفرمای ما بود که زیر بار این موضوع نمی‌رفت و نمی‌رود. رشته شنا یک رشته پرخطر است که ممکن است اتفاقات و حوادث زیادی در آن رخ دهد و من به خوبی از خطرات آن آگاه هستم اما حمایتی برای این خطرات احتمالی صورت نمی‌گیرد. در مورد طرح بازنشستگی هم تاکنون چنین چیزی وجود نداشته و به آن فکر نکرده‌ام اما اگر بیمه ورزشکاران تأمین اجتماعی به صورت تشکیلاتی و بدون انجام شود و از طرفی کارفرما یا پرداخت بیمه به سازمان، از ورزشکار خود حمایت کند، این طرح فراگیر شده و نتایج بسیار مثبتی به همراه خواهد داشت.

بیمه ورزشکاران فقط با ۳۴۴ هزار تومان

وحید قلیچ در گفت‌وگو با آتیه‌نو:

در ایران فقط ۵ درصد ورزشکاران از پوشش تأمین اجتماعی برخوردار هستند. متأسفانه ۹۰ درصد بیمه ورزشکاران با نگاه صرفاً حوادث و به صورت کوتاه‌مدت منعقد می‌شود. تأمین اجتماعی در طرح جدید، حداقل سن برای بیمه شدن ورزشکاران را ۱۸ سال و حداکثر ۵۰ سال در نظر گرفته است. با توجه به نیاز و درخواست، ورزشکاران و

شرایط کاری، آنها می‌توانند با پرداخت ۳۴۴ هزار تومان بر مبنای سه اصل ۱۲ درصد مستمری بازنشستگی و فوت بعد از بازنشستگی، ۱۴ درصد مستمری بازنشستگی و مستمری بازماندگان و ۱۸ درصد مستمری بازنشستگی، بازماندگان و از کار افتادگی تحت پوشش حمایت‌های بیمه تأمین اجتماعی قرار گیرند.

نگاه

سعید رضی پور

روزنامه نگار

ورزشکاران و حمایتی که با صندوق خالی امکان پذیر نیست

رشته‌های ورزشی در ایران عموماً با بی‌توجهی‌هایی که در طول این سال‌ها بارها از آن صحبت شده و در موردش نوشته شده روبه‌رو بوده و معمولاً به جز چند رشته ورزشی خاص و در همان رشته‌ها برای چند چهره مطرح و شناخته شده که توانایی بستن قراردادهای مالی خوب و جذب اسپانسر و توجهات رسانه‌ای را دارند، سایر ورزشکاران در بی‌توجهی محض به فعالیت خود می‌پردازند و اگر پای درد دل بسیاری از این افراد بنشینید، اکثراً از قشر ضعیف و آسیب‌پذیر جامعه بوده و با تلاش و سختی فراوان خود را به قله‌های بین‌المللی رساندند و توجه و حمایتی از سوی مسئولان متوجه آنها نبود.

مشکلات مالی عدیده فدراسیون‌ها و هیات‌های استانی رشته‌های ورزشی مختلف و پرهزینه بودن اکثر این رشته‌ها از یک‌سواز سوی دیگر عدم توجه رسانه‌ای و نبود اسپانسر آنها را با مشکلاتی روبه‌رو کرده که توانایی هزینه‌های انجمنی را ندارند اما اندک اقداماتی که می‌توان به هزینه مناسب و مدیریت درست برای آنها انجام داد نیز دیده نمی‌شود.

ماجرای بیمه درمانی و مستمری ورزشکاران یکی از مشکلاتی است که تاکنون بارها به آن اشاره شده اما اقدامی عاجل برای آن تا این لحظه دیده نشده و این ورزشکاران که اکثراً از اقشار ضعیف جامعه هستند و معمولاً به جز رشته ورزشی خود شغلی تمام‌وقت برای امرار معاش دارند با توجه به اقتصای رشته ورزشی و نوع فعالیت خود با مخاطراتی در موضوع سلامتی همراه هستند. نبود بیمه حمایتگر درمانی بعضاً مشکلاتی در تأمین هزینه درمان برای شان ایجاد می‌کند و این موضوع در حال تبدیل شدن به یک بحران ملی در آن رشته ورزشی شده که با تبلیغات رسانه‌ای و ورود افراد خبر رفع شده است. موضوع دیگر هم مستمری بعد از بازنشستگی این افراد است. تاکنون جایی دیده نشده که ورزشکاری بیمه بازنشستگی داشته باشد و پس از پایان دوران فعالیت‌اش حقوق بازنشستگی دریافت کند. بسیاری از قهرمانان ورزشی هستند که بعد از بازنشستگی مشکل تأمین معاش دارند و به شغل‌های دیگر روی آورده‌اند. تفاوت این افراد با قهرمانان حال حاضر هم فراموش شدن آنها است و حتی به مشکلات‌شان پرداخته نمی‌شود تا راه عاجلی برایش در نظر گرفته شود.

صندوق حمایت از ورزشکاران که برای رفع مشکلات اینچنینی ایجاد شده هم با کمبود بودجه مواجه است. وزارت ورزش با همراهی این صندوق می‌تواند قراردادی با بیمه تأمین اجتماعی منعقد کرده و نیازهای حداقلی قهرمانان کشور را از این جهت تأمین کرده تا بخشی از هزینه‌های درمانی‌شان را دریافت کنند. باور کنید این حداقل وظیفه‌ای است که مادر قبال قهرمانان ملی مان داریم.

چمن‌ها آب می‌دادم و مسئول نگهداری استادبوم بودم. در آنجا هم کار می‌کردم و هم با خانواده‌ام زندگی. آن سال‌ها، سال‌های تاریک زندگی من محسوب می‌شود. سعی می‌کردم کارهای ورزشگاه را شب‌ها انجام دهم که کمتر جلوی دید باشم و کسانی که به ورزشگاه می‌آیند، من را نبینند.

هیچ منبع درآمدی ندارم. نسل جدید از طریق فوتبال دارا شد و من و امثال من که از ابتدای تولد تیم‌ها از اولین‌ها بودیم، نه تنها به چیزی نرسیدیم بلکه به دست فراموشی نیز سپرده شدیم و هیچ کس از ما حتی سراغی نمی‌گیرد.

هیچ کس برای پیشکسوت‌ها ارزشی قائل نیست

واقعاً چرا نباید به پیشکسوت‌ها و کسانی که روزی قهرمان ملی بوده‌اند، توجهی شود؟ چرا نباید از آن‌ها حمایت کنند تا به این روز نرسند. یکی به دام اعتیاد افتاده و یکی دیگر مثل من هیچ راه درآمدی ندارد. در ماه ۳ میلیون تومان بدون پول پیش، اجاره می‌دهم. زندگی‌ام با حقوق بازنشستگی همسرم می‌گذرد.

کانون پیشکسوتان بیمه گذار ما باشد

من از وزارت ورزش و فدراسیون فوتبال گله دارم. من خاک خورده این فوتبال هستم. اما هیچ حق پیشکسوتی ندارم. زحمات‌ام نادیده گرفته شده و دستم به جایی بند نیست. ما از کانون پیشکسوتان می‌خواهیم که ما را بیمه کند؛ مثل یک کارفرما که ما به او حق بیمه می‌دهیم و او هم ما را در سازمان تأمین اجتماعی بیمه می‌کند. ما را حمایت کنند تا بتوانیم از این شرایط عبور کنیم. ۱۰ سال دیگر برای من فایده‌ای ندارد. می‌دانم روزی به فریادم می‌رسند که کنار همایون بهزادی برای همیشه خوابیده‌ام.

سال‌های باقیمانده عمر، آسوده کنند.

۱۲ سال مجانی برای پرسپولیس بازی کردم

عاشق پرسپولیس بودم. این عشق و تعصب برایم نه نان شد نه آب. ۱۲ سال بازی کردم؛ بدون اینکه یک ریال دریافتی داشته باشم. حرفه دیگری بلد نبودم. فوتبالم که تمام شد، من هم برای آنهایی که همه کاره بودند، تمام شدم. بیش از همه هم دورهای‌هایم سابقه بازی در پرسپولیس داشتم. اما از ستاره‌های دروازه‌بانی نامی از من نمی‌برند. فراموشم کرده‌اند. من خانه‌نشین شده‌ام و مربی دروازه‌بان‌های پرسپولیس با تجربه کم و سابقه ناچیز، کس دیگری است. کجای این اتفاقات منصفانه است؟

با خانواده‌ام در ورزشگاه زندگی می‌کردم

نگهبان ورزشگاه کارگران شده بودم. به

کوتاه‌مدت می‌شوند و تنها کمتر از ۵ درصد آنها دارای بیمه تأمین اجتماعی هستند. نه تنها باشگاه‌ها و قراردادهایی که منعقد می‌شود بلکه ورزشکاران نیز آشنایی زیادی با چگونگی استفاده از بیمه ورزشکاران تأمین اجتماعی ندارند. در اینجا سراغ یکی از ورزشکارانی رفتیم که بعد از دوران حرفه‌ای خود، وضعیت نابسامانی دارند. وحید قلیچ سنگربان دهه ۶۰ فوتبال پرسپولیس و ایران از آن دست فوتبالیست‌هایی است که به قول خودش اگر در دهه زمانی متفاوتی به دنیا آمده بود و فوتبال خود را آغاز می‌کرد، شرایط‌اش با وضعیت کنونی فرق داشت. این پیشکسوت فوتبال در گفت‌وگو با آتیه‌نو از مشکلاتی گفت که پس از اتمام دوران بازیگری‌اش داشت و هنوز هم ادامه دارد. به عقیده او، کانون بازنشستگان و فدراسیون فوتبال می‌توانند به عنوان کارفرما عمل کرده و با پرداخت حق بیمه به تأمین اجتماعی توسط خود پیشکسوتان، خیال آنها را در

گزارش

زیبایی‌های ورزش فوتبال از پشت شیشه جذاب و دیدنی است اما مشکلات کسانی که روزی باعث غرور ایران و خوشحالی ما بودند تا سرفرانگیز و نگران کننده است. پیشکسوتان با مشکلات زیادی دست و پنجه نرم می‌کنند که مهم‌ترین آن‌ها، نداشتن خاطری آسوده پس از اتمام دوران حرفه‌ای بازیگری در حرفه‌شان است. آنها با وجود زحمات فراوان در سال‌های گذشته تحت پوشش هیچ بیمه‌ای نیستند. بیش از ۹۰ درصد ورزشکاران فقط بیمه حوادث و

فریبا کریمی

روزنامه‌نگار

عشق به پرسپولیس برایم آسودگی به همراه نداشت

باعشق برای پرسپولیس بازی کردم. اما به این نتیجه رسیدم که عشق، باعث آسودگی روح و جسمام نشد. هیچکس حرف من را قبول ندارد. از سال ۷۲ که از ورزش خداحافظی کردم هر جایی که مرتبط بود رفتم. اما آتش همان آتش بود و کاسه همان کاسه. با گذشت ۲۷ سال خداحافظی از فوتبال حرفه‌ای، وضعیت زندگی‌ام این است که می‌بینید.

ترین‌ها

ضرورت حضور یک کارشناس بیمه در باشگاه‌های حرفه‌ای ایران

در تمام دنیا، بسیاری از ورزشکاران همانند یک کارمند خصوصی و دولتی، بیمه می‌شوند اما در ایران اینگونه نیست و باشگاه‌ها، فدراسیون، سازمان ورزش و جوانان و وزارت ورزش تاکنون هیچ اقدام مفیدی در زمینه بیمه کردن ورزشکاران انجام نداده‌اند. باید به صراحت اعلام کرد؛ بسیاری از ورزشکاران حرفه‌ای کشور از بیمه درمانی و حمایتی مناسبی برخوردار نیستند. هزینه‌ای که باشگاه‌ها برای بیمه ورزشکاران متقبل خواهند شد، در برابر رقم قراردادهایی که در ورزشی مانند فوتبال بسته می‌شود، بسیار پایین است. وجود یک کارشناس بیمه در تمام باشگاه‌های حرفه‌ای کشور نیاز است تا بیمه به عنوان یک مزیت مانند سایر موارد در قراردادهای ورزشکاران گنجانده شود.

سبقت الهی: نگرانی ما برای حال و آینده دوران حرفه‌ای مان است

قهرمان تیراندازی ایران که موفق به سهمیه المپیک شده بود، گفت: ما بیمه نداریم و هیچ‌وقت هم بیمه نبودیم و حتی از این موضوع آگاه هم نبودیم که می‌توانیم موقع امضای قرارداد با باشگاه‌ها چنین حقی داشته باشیم و درخواست بیمه کنیم. مبلغ قراردادهای ما آنقدر پایین بود که به بیمه نمی‌رسید. گلنوش سبقت الهی افزود: آسیب‌پذیری مثل ساییدگی شدید مهره گردن، کمر و لگن در رشته ما رایج است. تنها بیمه‌ای که ما داریم یک بیمه ورزشی است که مبلغ‌اش را خودمان پرداخت می‌کنیم و ۱۵ هزار تومان می‌دهیم و فایده‌ای هم برای ما ندارد. وی تصریح کرد: در حال حاضر نه تنها در یافتی مناسبی نداریم، بلکه از بیمه هم خبری نیست و علاوه بر حال، نگران آینده خودمان نیز هستیم.

بیمه بازنشستگی ورزشکاران در حد حرف باقی مانده است

قهرمان ژیمناستیک کشور اظهار داشت: من از طریق محل کارم بیمه هستم. در باشگاه‌ها هم شرایط بیمه شدن متفاوت است. بیمه ورزشی تنها بیمه‌ای است که برای ما به صورت کوتاه‌مدت در نظر گرفته شده است. در سایر موارد با وجود درخواست ورزشکار، باشگاه مخالفت کرده و زیر بار بیمه ورزشکاران نمی‌روند. سعیدرضا کیخا ادامه داد: در رشته ژیمناستیک احتمال آسیب‌دیدگی بسیار زیاد است که مردم عادی هم به خوبی از آن آگاه هستند و ما که از نزدیک آن را تجربه می‌کنیم بیش از سایرین درگیرش هستیم. اگر باشگاه طرف قرارداد ما بتواند حق بیمه را پرداخت کند، طرح تأمین اجتماعی برای ورزشکاران بسیار مفید و کارآمد است. اما متأسفانه تاکنون چنین مواردی در ورزش ما عملی نشده است.